

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2016, č. j. CPR-12878-2/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 1. 2017, č. j. 41 A 62/2016 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje svým rozhodnutím ze dne 22. 3. 2016, č. j. KRPB-16498/ČJ-2016-060026-SV podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložila žalobci (dále jen „stěžovatel“) správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU stanovila v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.

[2] Stěžovatel uvedené rozhodnutí napadl odvoláním, které žalovaná svým rozhodnutím ze dne 22. 8. 2016, č. j. CPR-12878-2/ČJ-2016-930310-V231, zamítla.

II. Řízení před krajským soudem

[3] Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované žalobu, ve které vytýkal nezákonnost rozhodnutí, protože: (a) stěžovateli nebylo řádně doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 8. 2015. č. j. OAM-565-26/ZR-2014, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovateli zrušuje povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Z absence doručení stěžovatel dovozoval, že pobývá na území ČR oprávněně; (b) správní orgány neaplikovaly § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nevypořádaly se s vyjádřením stěžovatele, že má na území ČR nezletilého syna V. Š., nar. X, na něhož platí výživné a o něhož „*skutečně pečuje*“ ve smyslu citovaného ustanovení; a (c) od posledního odsouzení (v roce 2014) se stěžovatel nedopustil žádného protiprávního jednání, proto nesouhlasil se závěrem žalovaného, že celkovou dobu pobytu stěžovatele na území ČR (ode dne 19. 7. 2001) nelze posuzovat v jeho prospěch z důvodu jeho trestního odsouzení.

[4] Krajský soud ve věci nařídil jednání, na němž dne 21. 12. 2016 vyslechl stěžovatele zejména k druhému žalobnímu bodu, týkajícímu se péče o nezletilého syna. Napadeným rozsudkem soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[5] Ohledně prvního žalobního bodu, týkajícího se vad doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu (odstavec [3](a) výše), krajský soud poukázal na to, že stěžovatel byl dne 20. 1. 2016 kontrolován na území ČR policií, jeho totožnost byla ověřena dle cestovního pasu, ve kterém se nenacházelo platné vízum či oprávnění, na jehož základě by byl oprávněn pobývat na území ČR. Soud uvedl, že tuto skutečnost potvrdil stěžovatel v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 1. 2016, kde uvedl, že povolený trvalý pobyt na území ČR nemá od 6. 9. 2015, že mu byl pravomocně zrušen, a je si vědom toho, že v době od 6. 9. 2015 do 20. 1. 2016 pobýval na území ČR neoprávněně.

[6] Ohledně druhého žalobního bodu, týkajícího se aplikace § 15a odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců ohledně péče o nezletilého občana EU (odstavec [3](b) výše), krajský soud dospěl k závěru, že žalobce je skutečně rodičem občana EU mladšího 21 let, o tohoto občana však nepečuje. Dovedl to z podkladů založených ve správním spise i z výpovědi stěžovatele. Stěžovatel sice platí výživné ve výši 800 Kč měsíčně, avšak podle soudu se během čtyř let nepokusil navázat kontakt se svým synem a pečovat o něho. I když v průběhu řízení před soudem (v listopadu 2016) předložil matce svého nezletilého dítěte návrh dohody o úpravě styku s dítětem a později i návrh na úpravu styku Městskému soudu v Brně, krajský soud to hodnotil jako účelové.

[7] Ohledně třetího žalobního bodu, týkajícího se doby pobytu na území ČR a trestné činnosti stěžovatele (odstavec [3](c) výše), krajský soud dospěl k závěru, že s ohledem na opakovanou trestnou činnost stěžovatel závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Hodnotil i přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu

cizinců a v případě stěžovatele shledal, že nemohly převážít jeho zájmy týkající se soukromého a rodinného života nad zájmy veřejnými, protože kromě syna V. Š. na území ČR žádné jiné rodinné vazby nemá a o svého syna se dlouhodobě nezajímá a nepečuje o něho. Soud přihlédl také k dobrému zdravotnímu stavu stěžovatele, nezjistil, že by na území ČR navázal nějaké jiné hluboké a pevné vztahy, naopak na území Ukrajiny má více blízkých rodinných příslušníků, a stěžovateli nehrozí žádná vážná újma při návratu na Ukrajinu.

III. Kasační stížnost

[8] Rozsudek krajského soudu stěžovatel napadl blankentní kasační stížností ze dne 1. 2. 2017, kterou na výzvu soudu doplnil podáním ze dne 6. 3. 2017. Proti rozsudku brojí z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem, pro vady řízení a z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí. Kasační stížnosti byl na návrh stěžovatele přiznán odkladný účinek usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 1 Azs 34/2017 – 26.

[9] Stěžovatel opakuje a dále rozvádí svoji argumentaci ohledně prvního žalobního bodu, týkajícího se vad doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu stěžovateli (odstavec [3](a) výše). Uvedl, že „[p]ředmětem řízení před krajským soudem mělo být mimo jiné posouzení otázky oprávněnosti pobytu žalobce“. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, že mu bylo rozhodnutí známo a že sám připustil, že v České republice pobývá nelegálně. V kasační stížnosti opakuje, že o rozhodnutí (podle žalované nabylo právní moci dne 5. 9. 2015) o zrušení povolení k pobytu se dozvěděl teprve dne 20. 1. 2016 ústně při ohlašování změny adresy pobytu na pracovišti Ministerstva vnitra. Pokud do protokolu o výsledku účastníka správního řízení stěžovatel uvedl, že mu byl zrušen trvalý pobyt, učinil tak na základě této ústní informace. Skutečnost, že mu do dnešního dne nebylo předmětné rozhodnutí řádně doručeno, zjistil stěžovatel teprve v okamžiku, kdy bylo umožněno jeho zástupci nahlédnout do spisu (*konkrétní časový údaj stěžovatel neuvedl – pozn. NSS*).

[10] Stěžovatel pak v kasační stížnosti dále rozvíjí své úvahy, proč mu nebylo rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu řádně doručeno, předkládá argumenty, proč bylo vyloučeno uložení písemnosti podle § 23 odst. 1 správního řádu, a naopak kritizuje, že správní orgán nedoručoval vyhláškou podle § 25 správního řádu. Uvedl, že proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu podal odvolání dne 4. 2. 2016 (tedy po zahájení správního řízení o správním vyhoštění). Toto odvolání bylo zamítnuto Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců až dne 24. 6. 2016 a toto rozhodnutí stěžovatel napadl správní žalobou u Krajského soudu v Brně, o níž se nadále vede samostatné řízení. Vytýká krajskému soudu, že se jeho námitkami nezabýval a nevypořádal se s nimi, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

[11] Co se týče druhého žalobního bodu [aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ohledně péče o nezletilého občana EU (odstavec [3](b) výše)], stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že o svého nezletilého syna nepečuje. Trvá na tom, že nejen v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale i v současné době o něj skutečně pečoval a pečuje tím, že plní svou vyživovací povinnost.

[12] Co se týče třetího žalobního bodu [délka pobytu na území České republiky a trestná činnost stěžovatele (odstavec [3](c) výše)], stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že i kdyby skutečně pobýval na území ČR neoprávněně, nešlo v jeho případě s ohledem na délku tvrzeného neoprávněného pobytu o natolik intenzivní porušení zákona, aby bylo možno uložit správní vyhoštění. Trvá na tom, že ve správním řízení nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života.

[13] Žalovaná se vyjádřila pouze k navrženému odkladnému účinku spolu s blanketní kasační stížností. Ohledně kasační stížnosti obecně navrhl její zamítnutí, k obsahu doplněné kasační stížnosti se již nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost je projednatelná, není však důvodná.

[16] Obecně lze konstatovat, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 Ads 17/2013 – 25).

[17] V projednávané věci krajský soud dostatečně odůvodnil své dílčí závěry a vypořádal se s každou jednotlivou žalobní námitkou tak, že je zřejmé, jakými úvahami se řídil při rozhodování skutkových i právních otázek. Pokud krajský soud zvolil stručnější odůvodnění v rámci vypořádání žalobní námítky týkající se rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, tato skutečnost sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť toto rozhodnutí nebylo předmětem soudního přezkumu v nyní projednávaném případě (k tomu blíže viz následující odstavce [18] až [24]).

IVa. Doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu

[18] První kasační námitka se týká absence doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Posouzení správního rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu a správního řízení, které mu předcházelo, není předmětem tohoto řízení o kasační stížnosti a ani nebylo předmětem řízení o žalobě před krajským soudem. Tím spíše v kontextu ustálené judikatury, citované v předchozím odstavci, nelze po krajském soudu požadovat, aby vypořádal všechna skutková tvrzení stěžovatele, týkající se správního rozhodnutí a správního řízení, které není předmětem soudního přezkumu v této věci.

[19] Existence, resp. právní moc rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu samozřejmě je relevantní pro posuzovanou věc, neboť by bez takového rozhodnutí nebyly splněny podmínky pro správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1, písm. c), bod 2. zákona o pobytu cizinců (tedy konkrétně podmínky, že cizinec pobývá na území „*bez platného oprávnění k pobytu*“). Krajský soud však postupoval správně, jestli vyšel ze správního spisu a dalších důkazů a odvolal se na výpověď stěžovatele v relevantním správním řízení (tj. ve správním řízení o vyhoštění).

[20] Pro účely přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění není nezbytné osvědčit konkrétní datum doručení rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, ani konkrétní okolnosti doručování takového rozhodnutí. Pro posouzení neoprávněnosti pobytu jako podmínky pro vyhoštění postačuje, pokud je ze správního spisu zřejmé, že takové rozhodnutí existuje a bylo žalobci doručeno, respektive nabylo právní moci nejpozději ke dni vydání rozhodnutí o vyhoštění.

[21] Nejvyšší správní soud proto vycházel z následujících zjištění plynoucích ze správního spisu. Kromě výsledku stěžovatele v průběhu správního řízení, (na něž ostatně poukázal i krajský soud na str. 13 napadeného rozsudku), sám stěžovatel *výslovně* uvedl v písemném podání nazvaném „*Sdělení k podkladům pro vydání rozhodnutí*“ ze dne 4. 3. 2016, založeném na č. l. 81 správního spisu, že případná pochybení v doručování rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu, „*v důsledku kterých nebyl účastník řízení do dne 20. 1. 2016 řádně vyrozuměn o zrušení vydaného povolení k trvalému pobytu, neznemožňují nadepsanému policejnímu orgánu zahájení řízení o správním vyhoštění...*“ Citované prohlášení připouští, že nejpozději dne 20. 1. 2016 byl stěžovatel „*řádně vyrozuměn*“ o rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu.

[22] Nadto lze právní moc rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu dovodit i z toho, že proti tomuto rozhodnutí stěžovatel podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, o níž krajský soud vede řízení. Stěžovatel sice poukazuje na určité vady doručení, přitom však výslovně netvrdí, ani nepředložil žádný důkaz, že by rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nenabylo právní moci. Jak uvedeno v předchozím odstavci, tuto námitku neuplatňoval ani během správního řízení, které předcházelo vydání napadeného správního rozhodnutí o správním vyhoštění.

[23] Nejvyšší správní soud již rozhodoval v obdobném případě, tedy ve věci správního vyhoštění, kdy žalobce v kasační stížnosti namítal vady doručování rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu v ČR. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45 konstatoval, že „*Městský soud nepochybil, pokud uzavřel, že nebyl oprávněn přezkoumat případné vady řízení o prodloužení povolení k*

dlouhodobému pobytu stěžovatelky, protože se jednalo o zcela jiné řízení.“ Blíže k tomu viz např. rozsudek ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22.

[24] První kasační námitka tedy není důvodná.

IVb. Překážka vyhoštění – status rodinného příslušníka občana EU

[25] Druhá kasační námitka tvrdí nutnost aplikace § 15a odst. 1, písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že stěžovatel pečoval o nezletilého občana EU (viz odstavce [11] a [3](b) výše). Kdyby tomu tak bylo, stěžovatel by mohl být vyhoštěn nikoli z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ale výhradně z důvodů dle § 119 odst. 2 zákona. Posledně uvedené důvody jsou užší a přísnější.

[26] Ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho [...] rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje“. Podle ustanovení § 858 občanského zákoníku (zák. č. 89/2012 Sb.) „[r]odičovská odpovědnost zahrnuje povinnosti a práva rodičů, která spočívají v péči o dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, v ochraně dítěte, v udržování osobního styku s dítětem, v zajišťování jeho výchovy a vzdělání, v určení místa jeho bydliště, v jeho zastupování a spravování jeho jmění; vzniká narozením dítěte a zaniká, jakmile dítě nabude plné svéprávnosti“.

[27] Správní orgány k této námitce prováděly rozsáhlé dokazování, včetně výslechu stěžovatele, vyjádření matky jeho nezletilého dítěte, odboru sociální péče a školství Úřadu městské části města Brno atd. I krajský soud vyslechl k této otázce stěžovatele. Z provedených důkazů je zřejmé, že stěžovatel o nezletilé dítě nepečuje a nikdy nepečoval. Dítě bylo svěřeno do výlučné péče matky a stěžovatel se s dítětem nestýkal, ani o to neprojevil zájem. Pokud až v průběhu řízení před krajským soudem navrhl úpravu styku s dítětem, učinil tak jen pro to, aby zlepšil svoji pozici v řízení ohledně správního vyhoštění, a je to v rozporu s dosavadním prokázaným nezájmem stěžovatele o dítě. Takové tvrzení proto kasační soud hodnotil jako účelové.

[28] Ze zjištěného skutkového stavu je nepochybné, že stěžovatel nevykonává žádné povinnosti a práva plynoucí z rodičovského odpovědnosti a že nezletilé dítě je ve výlučné péči matky. Kromě tvrzení o placení výživného (které navíc zpochybňuje matka dítěte ve svém stanovisku z 26. 1. 2016 pro správní orgán, kde poukazuje na nepravdivé placení výživného a na to, že jí stěžovatel po rozvodu zanechal dluhy k tíži SJM – na č. l. 52 správního spisu) stěžovatel nepředložil žádný důkaz, jenž by osvědčoval jakékoli aspekty péče ve smyslu citovaného ustanovení občanského zákoníku, který vymezuje, jaké dílčí činnosti pojem „péče o dítě“ zahrnuje.

[29] Za těchto okolností je zřejmé, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro to, aby na něj správní orgány nahlížely jako na „rodinného příslušníka občana Evropské unie“ ve smyslu citovaného zákonného ustanovení.

[30] Druhá kasační námitka tedy také není důvodná.

IVc. Překážka vyhoštění – přiměřenost

[31] Třetí kasační námitka se týká posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do rodinného či soukromého života stěžovatele.

[32] Právní úprava této otázky je obsažena v ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na něž stěžovatel odkazuje, v související judikatuře Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) a také v § 174a zákona o pobytu cizinců.

[33] Relevantní judikatura ESLP zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[34] Stěžovatel namítá, že i kdyby v ČR pobýval neoprávněně, ani v kontextu jeho trestné činnosti nelze považovat správní vyhoštění za přiměřené, vzhledem k celkové délce jeho pobytu v ČR. Stěžovatel trvá na tom, že ve správním řízení nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života.

[35] Co se týče přiměřenosti správního vyhoštění s ohledem na eventuální narušení rodinného nebo soukromého života, stěžovatel námitku postavil *vylučně* na jeho vztahu s nezletilým synem, který je občanem ČR. Ze správního spisu ovšem vyplývá (a rovněž v řízení před krajským soudem bylo prokázáno), že stěžovatel zjevně o své nezletilé dítě nikdy nepečoval ani o něj nejevili zájem. Samotná existence soukromého a rodinného života (tedy přinejmenším tak, jak jej tvrdil stěžovatel), se v kontextu skutkových zjištění jeví jako nedůvěryhodná. Pokud vůbec lze hovořit o soukromém a rodinném životě stěžovatele, jeho rodinné vazby jsou na území ČR velmi slabé. Stěžovatel tudíž neosvědčil, že by uložení správního vyhoštění bylo v jeho případě nepřiměřené vzhledem k zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

[36] Navíc co se týče narušení veřejného pořádku v ČR trestnou činností stěžovatele, ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel na území ČR pobýval od roku 2000, přičemž během této doby byl čtyřikrát odsouzen za úmyslný majetkový trestný čin, poprvé dne 13. 12. 2012 a naposledy dne 22. 1. 2014. Jednalo se vždy o odsouzení podmíněná, poslední

zkušební doba uplynula 12. 11. 2016. Jakkoli se nejedná o závažnější trestnou činnost, její četnost v krátkém časovém odstupu v rámci posouzení přiměřenosti správního vyhoštění relativně významnější než samotná délka jeho pobytu v ČR, jak také správně dovodil krajský soud. S ohledem na trestnou činnost stěžovatele by proto zájem na ochraně veřejného pořádku ČR převážil nad rodinnými vazbami stěžovatele, které jsou velmi slabé.

[37] Rozhodnutí o správním vyhoštění pro stěžovatele nepředstavuje nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života dle citovaného ustanovení, právě s ohledem na konkrétní okolnosti nyní projednávaného případu uvedené krajským soudem v napadeném rozsudku.

[38] Třetí kasační námitka tedy také není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[39] S ohledem na shora popsané důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou způsobilé zpochybnit závěry krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu